

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Ægtestand

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Ægtestand", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Ægtestand*, udg. af Vibeke Blaksteen, Daneklærerforeningen/Skov, cop. 1982, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem15-shoot-idm140012813515776/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Ægtestand

»Men min Annette! Jeg kunde næsten være betænkelig ved at føre dig paa Bal; thi husk paa, hvorledes det gik sidst. Da var vi Uvenner i mange Dage derefter.« — »Ja,« raabte Annette, »over din urimelige Jalousie.« — »Urimelig eller ikke,« gentog Ferdinand, »saa lover jeg ikke for, at det jo gaar lige saadan denne Gang, ifald du, ligesom sidst, koketterer med alle de andre Herrer og er knibsk imod mig.« — »Ak Ferdinand!« udbrød Annette: »Du er uretfærdig. Jeg bryder mig ikke om andre end dig. Det er kun for at danse med dig, at jeg er saa begærlig efter at komme paa Bal. Naar jeg saaledes svæver i din Arm, i hurtigere og hurtigere Cirkler, saa kommer det mig for, som om jeg fløj mod Himlen med dig, og jeg tænker da slet ikke paa, at der er flere i Verden end du og jeg.« Medens hun sagde disse Ord, slyngede hun sine hvide Arme om sin Elsker, og valsede rundt med ham. Den forelskede unge Mand følte sig som beruset og glædede sig til Ballet ligesaa meget som hun. Han lovede med Glæde alt, hvad Annette ønskede, ogsaa at han selv tidlig næste Morgen vilde gaa til den botaniske Have, for at forskaffe sig den omtalte Buket, og følge sin Elskede til den store Kur, som i Anledning af en Fødselsdag fandt Sted hos en Dame af deres Bekendtskab.

Man hørte nu Vognen køre frem. Sophie traadte ind, og medens hun og Annette tog Kaaberne paa, sagde denne til sin Søster: »Naa Sophie! har du nu været inde og trøste din Kæledægge? For dertil var vel Billedbogen og Kortene bestemt?« — »Ja!« svarede

Sophie kort. — »Nu Gudskelov!« sagde Annette: »saa er du vel selv lidt trøstet med det samme? Lad mig se paa dig! Naa! nu ser du dog mindre ulykkelig ud, end for lidt siden.« — Ja jeg tilstaar det,« svarede Sophie: »min stakkels Antons Sorg bedrøvede mig. For et Barn er en saadan Sorg ligesaa bitter, som et alvorligere Tab for en af os. Han havde glædet sig saa meget til den Herlighed i Aften, og hans Glæde er min.« Med sagtere Stemme tilføjede hun: »Jeg har jo ingen anden!« — »Se saa!« raabte Annette triumferende: »Det kan jeg lide, nu tilstaar du selv« ... Sophie afbrød hende: »Intet tilstaar jeg, jeg har intet at tilstaa, intet at beklage mig over, uden min egen Barnagtighed. Tal ikke mere derom — Ferdinand tog hendes Haand og kyssede den, idet han sagde: »Nej for Guds Skyld! Lad os intet sige, som kan bedrøve vor Sophie. Hun er den gode Engel i vor Kreds, vi kan ikke noksom ære hende.« — »Hvad befaler?« udbød Annette, idet hun med et vredt Ansigt vendte sig til sin Forlovede og stødte hans Haand tilbage, da han vilde hjælpe Damerne at stige til Vogns.

Næste Formiddag sad Sophie ved sit Arbejdsbord i sin nette huslige Dragt, da Annette traadte ind til hende med ganske forgrædte Øjne. »Lad mig sidde lidt her,« sagde hun: »jeg keder mig gyseligt ved at sidde alene inde i mit Værelse.« — »Vær velkommen,« sagde Sophie mildt. — »Klokken er over to,« raabte Annette, »jeg har været herinde et Par Gange i Formiddag, men du var ikke her i Stuen. Du gik vel og vrøvlede med dine huslige Forretninger. Ja du